

Capitolul 23

Capitolul 23

Vina națiunilor

În această Evangheligie națiunile nu sunt privite ca fiind vinovate în mod voluntar. Se vede fără îndoială la ei o indiferență și o nedreptate flagrantă într-un astfel de caz, precum și o insolentă nescuzabilă. Dar Pilat face tot ceea ce poate pentru a-L elibera pe Hristos, în timp ce Irod este dezamăgit și Îl trimite înapoi fără să-L judece. Dorința înversunată de a-L omorî se afla în întregime de partea iudeilor. Astfel este caracterul acestei părți istorice din Luca. Pilat ar fi vrut să nu se încarce cu o crimă inutilă și îi disprețuia pe iudei, dar aceștia erau hotărâți să-L răstignească pe Isus și cer să le fie eliberat Baraba, un rebel și un ucigaș (versetele 20-25).

Împăratul iudeilor este răstignit pentru mântuirea veșnică a sufletelor

Prin urmare Isus, în timp ce era dus spre Golgota, vestește femeilor care-L plângeau dintr-un simțământ pur natural, că soarta Ierusalimului era pecetluită și că trebuiau să se plângă mai degrabă pe ele. Căci aveau să vină zile peste Ierusalim când femeile care nu avuseseră copii, urmau să fie numite fericite – zile în care vor căuta în zadar să fugă dinaintea judecății – căci dacă Lui, copacului verde, I se făceau astfel de lucruri, ce avea să se întâmple cu copacul uscat al iudaismului? Totuși Domnul, în momentul răstignirii Sale, mijlocește pentru Israel spunând: „Tată, iartă-i pentru că ei nu știu ce fac” (versetul 34). Mijlocirea aceasta își găsește un răspuns remarcabil din partea Duhului Sfânt venit din cer în discursul pe care Petru îl adresează în Fapte 3. Orbiți în întregime, mai marii iudeilor împreună cu poporul Îl insultă pe Isus ca pe unul care nu avea puterea să se elibereze pe sine, neștiind că lucrul acesta ar fi fost cu neputință dacă El era într-adevăr Mântuitor; ca națiune, pierduseră tot înaintea lui Dumnezeu, iar acum Dumnezeu stabilea o nouă ordine de lucruri, întemeiată pe ispășire, o putere a vieții veșnice prin înviere. Teribilă orbire, pe care sârmanii soldați nu făceau decât să o imite potrivit răutății naturii umane. Dar în ceea ce spuneau, exprimau fără să-și dea seama judecata asupra lui Israel. Cel care era pe această cruce era chiar Împăratul iudeilor, smerit într-adevăr, așa încât până și un tâlhar răstignit alături de El putea să-L batjocorească. Dar Se afla acolo din dragoste, având în vedere mântuirea prezentă și veșnică a sufletelor. Acest lucru se manifestă chiar în acel moment: insultele prin care I se reproșa că nu Se poate mântui pe Sineau avut ca răspuns convertirea tâlharului care avea să-l urmeze în paradis chiar în aceeași zi.

Convertirea unuia dintre tâlhari

Această descriere este prezentarea izbitoare către care ne conduce Evanghelia după Luca. Împăratul iudeilor nu este izbăvit, ci este răstignit. A fost voința lor, și prin aceasta, încheierea speranțelor lor ca națiune. Dar în același timp, un mare păcătos convertit prin har în ultimele sale ceasuri, merge direct în paradis: un suflet este mântuit pentru eternitate. Nu mai este vorba de Împărăție, ci de un suflet în afara trupului, care se afla într-o stare de fericire cu Isus. Remarcăm aici cum prezența lui Hristos stârnește răutatea inimii omenești. Nici un tâlhar nu ar putea să-și bată joc sau să adreseze reproșuri unuia care este executat împreună cu el. Doar lui Hristos I s-a întâmplat aceasta.

Semnele convertirii tâlharului și credința lui remarcabilă

Aș mai spune câteva cuvinte asupra stării celui alt tâlhar și asupra răspunsului lui Hristos. Găsim la acest tâlhar toate semnele convertirii și ale celei mai remarcabile credințe. Se vede clar teama de Dumnezeu, începutul înțelepciunii, manifestată printr-o conștiință dreaptă și energică. El nu-i spune celui alt doar „pe drept”, ci „noisuferim pe drept”, recunoscând dreptatea perfectă, fără păcat, a lui Isus, despre care acest sârman tâlhar păcătos dă mărturie că este Domn, și aceasta chiar în ceasul în care proprii Săi ucenici Îl părăsesc și-L tăgăduiesc. Și toate acestea în momentul în care nu exista nici un semn al gloriei sau al demnității persoanei lui Isus, atunci când oamenii nu vedeau în Acesta decât un om de același fel cu tâlharii, și când Împărăția Lui nu era decât un subiect de batjocură în gura tuturor. Dar sârmanul tâlhar este învățat de Dumnezeu. Totul îi este clar. El este atât de sigur că Hristos va avea Împărăția, ca și cum Domnul ar fi fost deja atunci în glorie. Tot ce-și dorește este ca Hristos să-și amintească de el în acea vreme viitoare. Și cât de mult are el încredere în Hristos, a Cărui persoană o recunoaște în ciuda propriei vinovății pe care de altfel o mărturisește. Aceasta arată cât de mult îi umplea Hristos inima și cum încrederea sa în har făcea să dispară rușinea de a fi pe cruce înaintea oamenilor, pentru că cine ar fi vrut să rămână în amintirea cuiva ca unul răstignit pe cruce? Este evident faptul că el era învățat de Dumnezeu.

Prin aceeași lucrare divină am înțeles și noi că Hristos era fără păcat. Iar asigurarea că El va veni odată în Împărăția Sa, dovedește o credință deasupra tuturor împrejurărilor. Tâlharul acesta devine singura consolare a lui Isus pe cruce, și pentru a răspunde credinței sale, Isus trebuie să-și îndrepte gândul spre acel paradis în care sufletul Său avea să meargă după împlinirea lucrării pe care Tatăl Său l-o încredințase. Starea de sfințire în care se găsea sârmanul acesta, prin credință, este de asemenea un lucru remarcabil. În agonia de la cruce, atunci când crede că Isus este Domnul, el nu caută o izbăvire de suferințele trupesti, ci Îi cere Domnului să-și amintească de el atunci când va veni să împărătească; prin aceasta arată singurul gând care-l preocupa, și anume ca partea sa să fie împreună cu Isus. El crede în revenirea Mântuitorului, în înviere și în Împărăție, iar toate acestea în chiar clipa în care Împăratul este răstignit și respins, și când omenește vorbind nu mai exista nici o speranță pentru izbăvirea poporului pământesc. Dar răspunsul lui Isus merge mai departe decât ceea ce ni se descoperă în mod general în această Evangheligie a lui Luca, și introduce ca speranță imediată nu Împărăția, ci viața eternă și fericirea sufletului. La cererea tâlharului ca Isus să-și amintească de el când va veni în Împărăția Sa, El răspunde că nu va avea de așteptat o împlinire a fericirii pentru momentul în care gloria se va manifesta și va fi văzută în lume; ci în ziua aceea, sârmanul păcătos care crede va fi cu El în paradis. Scumpă mărturie și desăvârșit har! Isus cel răstignit era mai mult decât Împărat: era Mântuitor! Sârmanul tâlhar era mărturia acestui lucru, era bucuria și mângâierea inimii Domnului și primul rod al acelei iubiri care îi așezase unul lângă celălalt. Tâlharul purta din partea oamenilor rodul păcatelor lui, în timp ce Domnul gloriei purta consecința păcatelor altora sub dreapta judecată a lui Dumnezeu, fiind tratat și condamnat El însuși ca unul dintre tâlhari. Printr-o lucrare necunoscută omului, dar descoperită credinței, păcatele tâlharului erau îndepărtate pentru totdeauna, nu mai existau, rămânând doar amintirea harului care le îndepărtase și care curățise sufletul pentru totdeauna, făcându-l pe tâlhar chiar în clipa aceea demn de a intra în paradis, ca și Isus însuși răstignit pe cruce alături de el.

Moartea Domnului; Dumnezeu se descoperă pe Sine

În final, după ce toate sunt împlinite, Domnul, plin de putere, Își încredințează duhul în mâna Tatălui Său. Este ultima faptă, potrivită cu ceea ce făcuse în întreaga Sa viață, și anume încrederea deplină în Tatăl Său, în dependență de El, prin puterea desăvârșită a Duhului Sfânt. El Își încredințează duhul în mâna Tatălui și Își dă ultima suflare; venise într-adevăr pentru a muri, dar era o moarte în credință, în încredere deplină în Tatăl Său, o intrare în moarte nu ca o despărțire de Dumnezeu, ci rămânând cu Dumnezeu prin credință. În clipa aceea, natura se întunecă proclamând că Cel care a creat-o a părăsit această lume (versetele 44-46); totul este întuneric. Dar în același timp Dumnezeu Se descoperă: perdeaua templului este sfâșiată de sus până jos. Dumnezeu Se ascunsese până atunci în întuneric și drumul spre Locul Preasfânt nu fusese încă deschis. Dar acum nu mai există perdea: ceea ce a îndepărtat păcatul face în același timp să strălucească dragostea perfectă a lui Dumnezeu, iar sfințenia prezenței Sale aduce bucurie și nu groază în inimi. Ceea ce ne introduce în prezența sfințeniei desăvârșite, acum când perdeaua este sfâșiată, îndepărtează în același timp și păcatul care ne-ar împiedica să intrăm acolo. Comuniunea noastră este cu Tatăl prin Hristos, fiind sfinți și fără pată înaintea Lui în dragoste.

Mărturisirea centurionului

Marcat de tot ceea ce se întâmplase, sârmanul centurion – prin efectul pe care crucea îl are asupra conștiinței – recunoaște că acest Isus pe care L-a răstignit era cu siguranță un om drept (versetul 47). Spun „efect asupra conștiinței” pentru că nu presupun că exercițiul launtric al centurionului depășea acest nivel. Vedem un efect asemănător la mulțimile care se aflau în jurul crucii; ei pleacă bătându-se în piept, înțelegând că se întâmplase ceva solemn, că erau deplin compromiși în relația lor cu Dumnezeu.

Înmormântarea Domnului

Dumnezeul Domnului nostru Isus Hristos, Tatăl gloriei, pregătise totul pentru înmormântarea Fiului Său care-L proslăvise mergând până la moarte. Domnul este cu cel bogat în moartea Lui (Isaia 53.9). Iosif, om drept, care nu și-a dat consimțământul la păcatul poporului său, așează trupul Mântuitorului într-un mormânt în care nu mai fusese pus nimeni. Era ziua pregătirii înainte de sabbat; dar sabbatul se apropia. Femeile care-L însoțiseră pe Mântuitorul până în clipa aceea, deși înțelegeau prea puțin din ceea ce se întâmpla, rămân credincioase afecțiunii pe care o simțiseră față de El în timpul vieții Lui, și merg să vadă locul în care a fost depus trupul Său, plecând apoi să pregătească cele necesare pentru ungerea trupului Său. Luca nu vorbește despre aceste femei decât în general; toate detaliile celor întâmplate se regăsesc mai târziu în descrierea Evangheliei (versetele 49-56; capitolul 24.1-11).

clickbible.org